

надежди, заедно съ много други борци, миналъ Дунава и се върналъ отново въ Румънии.

Година по-после, една вечеръ срещу коледни заговезни, той въоръженъ и преоблѣченъ въ турски дрехи, заедно съ свои другари Хаджи Никола и Хаджи Костаки, може би подъ силата на носталгията къмъ родината, миналъ на българска земя и отишелъ въ Тулча. Въ бащиниятъ домъ близкитѣ му отначало не го познали. Дълго дветѣ му сестри се взирали да разпознаятъ дошлиятъ гостенинъ, черпили го и на третия пжтъ, когато му поднасяли огънь да запали цигарата си, една отъ сестритѣ изпуснала дилафа на земята изненадано: преоблѣчениятъ въ турски дрехи билъ самия Караджа!

— Батьо! — се развикали задъхано сестритѣ.¹⁾

— Ами защо не ни проводи поне едно писмо, ако не друго, да те разбереме, на кжде си и каква работа вършишъ? — питали дветѣ жени и гледали въ очитѣ най-малкия си братъ, който билъ подсукалъ вече ергенскитѣ мустаци.

— Бѣхъ въ Цариградъ, гдето съмъ закупилъ беглика за десетъ години, та затова не ми оставаше време да ви пиша, — билъ отговорътъ на Караджата.

¹⁾ З. Стояновъ, Четитѣ въ България. Игнатово издание. София, 1940. Стр. 226.